

[Brorsen.]

Jeg synes i alt Fald, at man kan slaa fast, at vi under den nuværende Regerings Førerskab paa en ret enestaaende Maade er inde i en Udvikling, der fører til et fuldstændig forkroblet Samfund. Det er ikke nok at sige fra Regeringsbænken, at man har Stemmetallet i Orden. Man fik jo tilstrækkelig mange Stemmer i 1935. Jeg vil gøre de Herrer opmærksom paa, at de har et Ansvar over for hele Nationen og ogsaa over for de Slægter, der kommer efter os. Jeg tror altsaa ikke, at det kan fortsætte paa denne Maade, uden at vi kommer ud i noget, der vil vise sig at være et efterhaanden værre og værre Uføre.

Naar jeg saa vender mig til Lovforslaget, som er til Behandling, bemærker jeg, at det atter i Aar har vist sig, at de to Parter ikke har kunnet enes. Forligsmanden er traadt til, og han har fremsat et Mæglingforslag, der er blevet forkastet af Arbejdsgiverne. For øvrigt vil jeg tilføje, at ogsaa en ganske betydelig Procentdel af Arbejderne er gaaet imod Forligsforslaget. Jeg tror, det var Statsminister Stauning, der sidste Aar foretog en lidt mærkelig Beregning, idet han lagde Procenterne fra begge Sider sammen, baade Arbejdernes og Arbejdsgivernes. Skulde man følge ham i det, kan man sige, at Forslaget er vedtaget med 105 pCt. og 95 pCt. har stemt imod. Nu er jeg ikke enig med Statsministeren. . . .

Første Næstformand (Vanggaard): Jeg maa anmode om Ro i Salen. Medlemmer, der absolut skal føre Samtale, maa forlægge disse Samtaler til uden for Salen.

Brorsen: Der er altsaa en betydelig Minoritet af Arbejdere, der er gaaet imod, og der er en Majoritet af Arbejdsgivere, der ikke har kunnet tiltræde Mæglingforslaget.

Jeg gør opmærksom paa, at Forligsmandens Opgave er at mægle mellem Parterne uden at foretage vidtgaende Undersøgelser af, hvorvidt den enkelte Branche kan taale denne eller hin Lønforhøjelse. Jeg gaar ud fra, at det foregaar paa den Maade, at Forligsmanden f. Eks. kommer til et Fag, hvor Arbejderne har stillet Krav om, at Arbejdslønnen pr. Time skal stige, skal vi sige med 10 Øre og Arbejdsgiverne har kunnet dokumentere, at de højst kan taale en Stigning paa 2—3 Øre. Forligsmanden forhandler saa med Parterne og kommer til syvende og sidst til det Resultat, at der er en vis Mulighed for, at de 5 Øre kan accepteres fra begge Sider. Det er antagelig

Fremgangsmaaden, og det er der ikke noget at sige til, for det er, som sagt, Forligsmandens Opgave at se at mægle mellem Parterne, om det er muligt at faa dem til at enes. Men det er noget ganske andet, naar man nu kommer med dette Forslag, som er stillet af Forligsmanden — og som altsaa er forkastet —, og man uden videre lader det ophøje til Lov.

Hvis man nu særlig vil undersøge, hvilke Arbejdsgivere det er, der har stemt for at Forligsmandens Forslag skal accepteres, og hvem der har stemt imod, saa er der for mig ingen Tvivl om, hvorledes det forholder sig. Men det kan dog have sin Interesse, om man nærmere kan blive oplyst om dette Forhold inden for det Udvalg, der faar med Sagen at gøre i Eftermiddag. Har det ikke været saadan, at Virksomheder, som netop nyder de Begunstigelser, som jeg nævnte, har stemt for Forslaget, og at de, der har stemt imod, er saadanne Virksomheder, som skal konkurrere? Vi har jo en Del af dem endnu, skønt jeg indrømmer, at de efterhaanden svinder ind. De, der endvidere har stemt imod, er antagelig saadanne Haandværksmestre, i hvis Fag der allerede er et relativt meget højt Prisniveau. Men for de Virksomheder, der er begunstiget paa alle mulige Maader, spiller en Udgiftsforøgelse ingen Rolle, de faar Kompensation i forhøjede Varepriser; i mange Tilfælde er de aldeles uden Konkurrence og derfor i Stand til, naar de faar forøgede Udgifter, øjeblikkelig at lægge dem over paa Produktionen, paa Varepriserne.

Naar vi nu staar over for dette Lovforslag, hvorefter Mæglinginstitutionens Forslag skal ophøjes til Lov, er det saa Meningen — det maa det vel være, for det er anden Gang, der kommer et saadant Forslag fra Regeringens Side —, at vi skal føres ind i et System, hvor det bliver Regelen, at vi hvert eller hvert andet Aar skal staa over for den Situation, at Forligsmanden har stillet et Forslag, der ikke er accepteret af de paagældende Parter, og at man derfor møder her paa Rigsdagen for at faa hans Forslag ophøjet til Lov? Jeg vil sige paa mit Partis Vegne, at vi finder, det er et fuldkommen forkasteligt Princip, som vi paa det bestemteste maa vende os imod. Skal Rigsdagen stadig være med til at løse den Slags Konflikter, skulde man egentlig ogsaa tro, at der inden for Regeringspartierne efterhaanden maatte vokse Forstaaelse op af, at saa skulde det hele dog forberedes paa en ganske anden Maade, forberedes i Tide. Her minder jeg om,